

Suntem gata?

Anul 2015 a început furtunos – evenimentul tragic al asasinării celor zece jurnaliști francezi în redacția revistei satirice „Charlie Hebdo” din Paris de către doi teroriști (doi frați de origine arabă, născuți și crescuți în Franța!), care au vrut astfel să răzbune ridiculizarea profetului Mahomed și a religiei islamice prin caricaturile publicate de revista amintită, care a făcut și încă face vâlvă în toată lumea. Victime colaterale: doi polițiști aflați tocmai în misiunea de a preveni un astfel de atac, în urma amenințărilor proferate la adresa caricaturistilor publicației amintite. Într-un alt atac terorist, coroborat și premeditat împreună cu autorii celui de mai sus, o polițistă și 4 ostatici au fost uciși de un al treilea terorist musulman, în final cei trei fiind anihilați de forțele speciale.

În aceeași zi în care aveau loc atentatele din Paris, la mii de kilometri distanță, în Nigeria, o altă organizație teroristă musulmană, Boko Haram, ataca și distrugea în întregime 16 localități de pe malul lacului Ciad, ucigând aproape 2000 de persoane: bătrâni, femei, copii, care nu au putut să fugă îndeajuns de repede din calea sângeroșilor atacatori.

Dacă în întreaga Franță peste 3 milioane de oameni au ieșit pe străzi cu ocazia marșului organizat în semn de solidaritate cu victimele atacurilor teroriste prezentate mai sus – evenimentul fiind considerat cea mai mare manifestație din istoria recentă a Franței –, la care au participat oameni de toate vârstele și religiile, din aproape întreaga lume (printre ei aflându-se și români), despre masacrul din Nigeria de-abia se vorbește, mulți întrebându-se de ce răspunsul și reacția opiniei publice internaționale se lasă așteptate și sunt vădit disproportionale în comparație cu cele vizavi de evenimentele din Franța...

Este clar că interesele sunt diferite, însă demersul meu nu are în vedere opinii politice sau sociale sau poziționarea într-o tabără sau alta vizavi de aceste evenimente tragice sau de victimele lor, ci se dorește un punct de plecare pentru o reflecție și o cercetare personală cu privire la relația pe care o avem fiecare dintre noi cu Dumnezeu.

Mântuitorul Isus Hristos le-a răspuns celor care i-au adus vestea că niște galileeni fuseseră măcelăriți de Pilat că nici ei, nici cei peste care căzuse turnul din Siloam nu fuseseră mai păcătoși decât ceilalți galileeni, respectiv ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim - și că dacă nu se pocăiesc, toți vor pieri la fel (Luca 13.1-5). Acest îndemn este valabil și pentru noi și cred că ar trebui să-l luăm în serios, mai ales în contextul politic și social al vremii în care trăim.

Timpul pe care Dumnezeu ni l-a pus la dispoziție Îi este cunoscut doar Lui - fiecare dintre noi putând să fie chemat în orice clipă la cele veșnice. O soție tânără, numai 34 de ani, mamă a șase copii a aflat la sfârșitul anului trecut că este bolnavă grav, iar la începutul acestui an a fost chemată acasă, la Domnul... Un tată tânăr și cei șase micuți ai lui au murit intoxicați cu gaze, îndoliind un oraș întreg... Unui fost director al televiziunii de stat, patron al unei prestigioase edituri, i s-a făcut rău în timp ce conducea mașina și, cu toate că a fost dus la spital, doctorii nu au mai putut face nimic pentru el, decedând la 54 de ani... Numai 3 cazuri, aparent fără nicio legătură între ele, care, coroborate cu evenimentele tragice prezentate la începutul acestui articol, ne confirmă însă un fapt: următorul pot fi eu sau tu, indiferent de vârstă, de starea socială sau de starea de sănătate... Și la plecarea din această lume contează un singur lucru: relația cu Dumnezeu, pentru că de ea depinde unde ne vom petrece veșnicia!

Profetul Amos a transmis un mesaj clar lui Israel: deși Dumnezeu încercase să-l facă să se întoarcă de la căile lui păcătoase prin diferite pedepse și calamități pe care le trimisese peste el, poporul nu se întorsese la El, de aceea judecata lui Dumnezeu urma să se abată asupra lui și atenționarea finală a fost: „...pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău!” (Amos 4.12).

Nu știm dacă vom mai fi în viață la sfârșitul acestui an, de aceea, întrebarea pe care mi-o pun și v-o pun este: „Suntem gata să ne întâlnim cu Dumnezeul nostru?”

Doamne, ajută-ne să ne pregătim! Amin!

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

EDITORIAL

„...pregătește-te să
întâlnești pe
Dumnezeul tău...”
(Amos 4.12)